

L'autonomia catalana penja d'un fil

Ramon Carner i Alivés

President Cercle Català de Negocis

Amb el fracàs de l'operació Spanair ha fracassat la última temptativa que els empresaris catalanistes autonomistes teníem per continuar tenint arguments de pes per defensar el seu discurs d'encaix amb Espanya.

Tots sabem que l'estratègia no era reforçar el país, sinó que era una de tantes "operacions" que han fet els empresaris catalanistes per continuar mantenint l'engany al poble català.

En el fons l'operació era la següent:

a) Tenir una companyia aèria amb la possibilitat de retolar-li un nom ben català.

b) Aprofitar les influències polítiques dels empresaris més botiflers (Iese, Foment, La Caixa) amb Madrid per aconseguir la gestió privatitzada de l'aeroport del Prat.

c) Fer rendible la companyia amb els vols intercontinentals des de Barcelona.

Tot ha fallat: No hi ha hagut canvi de nom; Madrid no dóna "favors" a cap empresari de províncies i menys de la província catalana, i no hi haurà vols intercontinentals.

Un mes abans de la fallida, encara confiaven en un últim cop de sort: explicaven cofois que, malgrat que Espanya no els doni permís per volar, ells aconseguirien fer-ho aprofitant les línies intercontinentals d'una companyia estrangera que volia

comprar Spanair.

Aquesta ha estat l'última gran enredada d'Espanya a la burgesia catalana autonomista, i que aquesta fallida s'hagi fet durant un govern de Convergència explica molt bé que el projecte de CiU d'encaix amb Espanya penja d'un fil.

Ara és el moment de fer un pas endavant i de treballar per un objectiu creïble i necessari: assolir l'Estat propi el 2014.

L'ambigüitat i els subterfugis ja no serveixen al segle XXI. Amb el PSC anul·lat, ja no és possible la "sociovergència". Després del fracàs d'Spanair, cap més empresari del poder econòmic catalanista tornarà a invertir en un projecte que tingui com a finalitat "fer que el poble català continuï enganyat": Convergència ja no tindrà recursos per mantenir l'engany.

Hem arribat al final del camí i, com diu el Cercle Català de Negocis: "Només l'estat propi pot garantir la viabilitat econòmica de Catalunya":

Els que fa molts anys que treballen per assolir aquest objectiu han de saber que ja ha arribat el seu moment!

L'enemic de fora, "Espanya" està en fallida i no té recursos per respondre a una procés clar i valent d'autodeterminació de Catalunya.

Sembla com si, de cop i volta, tot sigui molt més difícil. L'economia, la feina,... sembla que tot va malament i estem en un atzucac sense que ningú ens consoli o ens digui que tot anirà bé. En canvi, estem en un moment en què constantment se'ns convida a l'angoixa per al futur i el desconcert per al present.

Aquesta situació pot desmotivar i paraitzar molta gent, és cert, però és cert també que cada dia veiem al nostre voltant gent a qui les adversitats no paraitzen, sinó que els reptes i les necessitats els donen noves energies de lluita creativa per anar endavant. Una persona amb aquest esperit ha estat en Tàpies, un artista compromès amb la seva nació, que, des del seu treball i des d'una catalanitat desacomplexada i lluitada, inclús durant el negre franquisme, ha esdevingut un referent internacional i ens ha creat un present i un futur més amable i lúcid amb el seu art.

I, si ens deixem portar per aquest estat d'ànim baix en el nostre dia a dia personal, imagineu-vos on pot estar el nostre dia a dia nacional o de comunitat, amb la gent desmotivada i resignada. No ens ho podem permetre, ni per a nosaltres mateixos, ni per als que estimem, ni per a la nostra nació. Parar i deixar de fer en un moment en què la situació econòmica, social i política de Catalunya és tan delicada, amb un PP tan agressiu i advers als interessos de Catalunya, i una CiU que no vol parar-los els peus, ens pot portar a un greu retrocés en molts aspectes de la nostra vida.

No ens podem quedar al sofà cansats i sense ni amb ànims de seguir les notícies ni d'opinar ni d'actuar. La temptació de quedar-nos quiets o feliçment alienats, desconnectats del món i de la nostra responsabilitat, no ens ajudarà. Només hi ha una via: continuar endavant, treballant pel que tenim clar i irradiant la nostra proposta de futur en llibertat amb la paraula i amb la força de la raó. Ara més que mai cal estar compromesos amb la nostra nació i treballar pel nostre futur lliure, feliç i pròsper, sense excuses ni cansament.

La nostra victòria només pot ser la derrota dels que ens volen sotmesos i colonitzats.

Continua a la pàgina 2

Ve de la pàgina 1

L'autonomia catalana penja d'un fil

L'enemic de dins de Catalunya està tocat. Després d'Spainair, l'engany dels polítics al poble ja no tindrà el suport econòmic dels empresaris catalanistes de torn.

Arribat en aquest punt, m'agradaria compartir amb vosaltres la nostra idea que no podem deixar passar temps per actuar d'una forma contundent.

Que podem fer els empresaris catalans, els autònoms i les PIMES que volem una Catalunya viable econòmicament i integrada a Europa?

Per a nosaltres hi ha una tasca molt important: Assolir el control de totes les institucions i organismes econòmics de Catalunya que fins ara han estat en mans del poder catalanista encaxista amb Espanya. En 30 anys no han pogut enfonsar Catalunya, i ara saben que, sense suport polític i amb els "grans" empresaris catalanistes tocats, la seva tasca ja no té sentit. Ells saben que el seu moment ja ha passat. El projecte d'encaix amb Espanya ha fracassat: es compleix la teoria de Francesc Pujols: "L'esperit català rebrota sempre i sobreviu als seus il·lusos enterradors."

Han caigut els empresaris catalanistes, cauran els polítics que no defensin l'estat propi, i nosaltres hem de preparar la caiguda de tots els presidents i directors d'institucions econòmiques catalanes que durant els últims 30 anys han jugat amb el sentiment i el treball dels catalans.

Els ja no tenen credibilitat i han de ser substituïts. El Cercle Català de Negocis ja s'ha posat a treballar per assolir l'objectiu.

Demanem als empresaris, autònoms i botiguers de totes les comarques catalanes, que es posin en contacte amb en CCN per preparar l'assalt a les institucions que durant tants anys han actuat contra Catalunya anul·lant-ne la riquesa i el dinamisme econòmic. L'economia és per a qui la treballa. Ara ha arribat el nostre moment: www.ccn.cat.

Acostar la política a la gent

Carles Bonaventura

Coordinador de la Regió de Girona de Rcat

Un dels punts de l'apartat de regeneració democràtica del programa de Reagrupament fa esment especialment a la necessitat d'escurçar la distància que hi ha entre els càrrecs electes i els seus electors. No pot ser que el ciutadà vegi des de la llunyania els polítics que ell ha elegit amb el seu vot. Els polítics que ocupen un càrrec públic no formen part d'una classe superior, d'una mena d'aristocràcia política amb grans càrrecs, grans sous, grans cotxes i grans privilegis. Rcat lluita contra aquest model de representació pública que ha portat al desprestigi de la política, un estil que encara caracteritza la majoria de dirigents dels grans partits tradicionals de casa nostra.

Cal acostar la política als ciutadans. Aquells que representen el poble de Catalunya tenen un deure envers els catalans i les catalanes que els han elegit. Són servidors públics i com a tals s'han de comportar, i han de fer de l'honestedat, la transparència i la voluntat de servei els distintius de la seva obra política.

I quan diem que cal acostar la política a la gent, no ho diguem només retòricament o figuradament. Ho diem també físicament. Per això Reagrupament ha dit més d'un cop que allà on tinguem representació a les institucions, i si les circumstàncies econòmiques ho permeten, cal obrir una oficina del diputat o del regidor. És a dir, prou locals tancats amb grans rètols on moltes vegades no hi ha ningú.

A Girona hem optat per aquest model, i el passat 26 de gener, amb la presència del nostre president, Joan Carretero, vam

inaugurar el nostre nou local a la ciutat, que és també alhora el referent de Rcat a la comarca del Gironès i a la Regió de Girona. Aquest nou local és situat a peu de carrer i al centre de la ciutat – al carrer del Carme, 13, al costat de la plaça Catalunya–. I hem fet que sigui així perquè volem que aquest espai estigui el màxim d'hores obert a la ciutadania, a la gent de Girona i de les comarques gironines. Volem que la gent ens hi trobi, i per això ja estem organitzant torns entre els reagrupats perquè la nostra seu estigui oberta el màxim d'hores possible, cosa gens fàcil si tenim en compte que cap dels nostres associats no viu de la política.

Volem, així mateix, que sigui l'oficina del regidor i que la gent de la ciutat que desitgi que Reagrupament sigui el seu interlocutor a la Casa de la Vila, on formem part del grup de la CUP+Rcat, com a mínim un matí a la setmana m'hi pugui trobar, presentar-me les seves iniciatives i fer-me les preguntes oportunes. I també estem negociant amb els altres grups que integren la coalició a través de la qual ens vam presentar a les passades eleccions espanyoles –ERC-Rcat-Catalunya Sí– perquè la nostra diputada al Congrés dels Diputats espanyol, Teresa Jordà, pugui utilitzar aquesta seu com a oficina de la diputada, per exemple, una vegada al mes, i atendre tots aquells ciutadans que s'hi vulguin posar en contacte.

Tot plegat, esperem que aquest local de Reagrupament a la ciutat de Girona ens faci més visibles, ens acosti a la ciutadania i sigui una infraestructura clau per ajudar a la implantació de la nostra organització al territori. Us hi esperem!

La batalla de l'actitud

Daniel Roig

Arriba un moment que hom assoleix el grau de maduresa per adonar-se que les coses, les realment importants, s'han de demanar pel seu nom, amb fermesa i convicció. Escòcia ho està fent. Té l'objectiu d'esdevenir una nació amb estat propi i, davant el seu interlocutor, l'Estat britànic, posa data al dia en què preguntarà al seu poble si vol ser lliure. Pel que conec de la relació Escòcia-Regne Unit, tenim tants o més motius que ells per voler la independència, però mentre l'independentisme arrela amb força, el nostre poble escull com a dirigents del país un partit que no té clar on vol portar Catalunya. Té cares i personatges per a tothom, opinions canviants i objectius nacionals difusos. Tot per no assumir la realitat del que li cal a la nostra nació. D'afegit, el nostre interlocutor, l'Estat espanyol, és un país amb escassa tradició democràtica, orgullosos d'un passat imperialista, on els hereus de la dictadura manen ara amb majoria absoluta. Temps enrere, abans de ser conquerits, els mateixos castellans ens definien com un poble amant de la llibertat, de natura decidida i temperament bel·licós. Avui, més amansits, el nostre desig de llibertat segueix intacte i bull en cada català, sense qui el lideri per lluitar amb decisió pel nostre futur. La batalla de la raó fa temps que està guanyada, però el veritable repte es guanyar la batalla de l'actitud, perquè, les batalles, no les guanyen els més forts, sinó els més decidits.

Espoli de vuit Caixes ahora!

Joan Prats

He llegit en una notícia, com de passada, en algun diari, que el Banc de l'Espanya (*somos todos*) està fent els últims passos per deslocalitzar de cop 8 Caixes des de l'Espanya de Fernando a l'Espanya d'Isabel.

Aquest fet gravíssim sembla que no preocupi a ningú. Una notícia de primera pàgina, i ningú no hi fa res? La societat civil: Cambres de Comerç, Foment del Treball i altres associacions d'empreses, el Cercle d'Economia, els Ajuntaments de les poblacions afectades, els sindicats, els representants dels inversors, la Generalitat, el Parlament... Ningú no pensa moure ni un dit?

El Banc d'Espanya (amic) regalarà per un euro milers de diners i centenars d'immobles (inclosa La Pedrera) a un *Banco Amigo* i ningú no vessarà ni una llàgrima?

Que aquestes Caixes no han estat prou previsoros? Segurament és cert.

Però també és cert que els diners del FROB que serveixen per comprar les Caixes i regalar-les després surten, en un elevat tant per cent, de l'espoli de 20.000 milions d'euros anuals que l'Espanya (amiga) fa a Catalunya. No es pot negociar que unes entitats centenàries siguin rescatades amb els diners de l'espoli? No diuen que *España somos todos*? Doncs les terres dels Pirineus al Sènia, Segre avall, també *somos todos*.

En altre temps fou el Banc de Catalunya, la Banca Catalana, el seguit de petits bancs (Mas Sardà, Jover, Condal, etc.) i ara 8 Caixes de cop. Centenars d'anys d'història d'estalvi esborrats d'un plumazo. Què fort!

Ni la dictadura va perpetrar aquest cop a la línia de flotació. Diuen democràcia i és una altra dictadura? Esperaria algun moviment. Ja que aquests dies els carrers van plens de protestes, afegim-hi també aquesta, que de veritat s'ho val.

Independentisme al món

Do you agree that Scotland should be an independent country?

Aquesta és la pregunta que els escocesos i les escoceses hauran de votar en el referèndum d'autodeterminació que se celebrarà la tardor del 2014. Sense presses, però sense pausa, els independentistes escocesos, encapçalats pel seu Primer Ministre, Alex Salmond, amb la seva publicació i amb la fixació de la data aproximada de la seva celebració, s'han assegurat portar clarament la iniciativa política i han obligat els unionistes a posicionar-se en ambdós aspectes.

I, de retop, han desfermat una veritable allau informativa que ha anat molt més enllà de l'espai comunicacional escocès o britànic, per assolir un veritable impacte global.

Pel que fa a la data, la tardor del 2014, se ceneix a la promesa electoral feta per Salmond durant la darrera campanya electoral del mes de maig del 2011, segons la qual el referèndum es faria en la segona part del mandat, si guanyava els comicis. Una victòria, val a dir, que va obtenir per una clara majoria absoluta en terme d'escons (69 de 129), i amb el 44% del vot. La fixació de la data de la votació s'havia convertit en un pols amb el govern del Regne Unit, que havia declarat que se celebrés al més aviat possible. Fins i tot, algú havia suggerit que Londres convoqués un referèndum consultiu propi sobre l'estatus d'Escòcia dins de la Unió, per tal de curtcircuitar el govern escocès.

Però, sense cap mena de dubte, el tema estrella ha estat el text de la pregunta. Una qüestió que ja ha esdevingut un clàssic en els debats referendaris dels darrers temps, no només a Escòcia, sinó a escala global, començant, naturalment, pel Quebec (Opinió de la Cort Suprema del Canadà del 1998), i seguint pel cas de Montenegro (Referèndum del 2006).

En aquest sentit, la pregunta és exquisidament clara, atès que no només és curta (10 paraules), sinó que no deixa cap dubte sobre allò que es proposa per a Escòcia: la independència. Una obvietat que a algun diputat espanyol, que per més inri presideix la Comissió d'Afers Exteriors, sembla que li costa d'entendre.

Sobre l'impacte mediàtic i, naturalment, polític, que ha tingut i, en general, sobre el seu desenvolupament, en continuarem parlant en propers articles.

Josep Sort

Amb esperança

Quan fa dos anys tiràrem endavant la comarcal de l'Alta Segarra, recordo que una de les primeres coses que férem és posar el domàs de RCat al balcó. Al cap d'uns dies, un xicot ens va preguntar, "Així ja s'ha creat l'esbart dansaire que deien al poble?". Era una època en la qual, quan algú es queixava d'alguna cosa i li deies "Això només ho podem arreglar amb la independència", de sobte obria els ulls com a taronges, mirava a dreta i esquerra esfereït, se t'acostava i amb veu baixa deia "Vigila, que Madrid ens enviarà els tancs!; en un lloc públic no es

pot parlar d'això".

Semblen altres temps i només han passat DOS anys! Ara, amb l'excepció dels quatre capsigranys de torn, tot el país parla d'independència amb la mateixa tranquil·litat que comenta l'última victòria del Barça. Reagrupament s'ha guanyat el seu lloc a la història. Tot i això, encara ens queda molt per fer. Es parla d'independència, però hi ha molta por, massa por. El poder central ho fa molt bé en aquest sentit, i Catalunya té la síndrome d'Estocolm. És difícil que la gent vulgui escoltar el nostre missatge i les

nostres propostes; ara bé, quan trobes algú que et vol escoltar, ja és teu. Missatge engrescador i esperançador com el nostre no n'hi ha cap més. Els fets comencen a ajudar. Que l'Alfred Bosch anunciés que viatjaria en turista ens ha donat una mica de credibilitat enfront de la resta de classe política, que no en té cap, alhora que ens permet d'explicar la creació de la comissió que es reuneix per tractar temes a plantejar a Madrid i de poder-hi dir la nostra. Possibilitat que, l'oferir-la al teu interlocutor, et respon: "Potser sí que sou diferents!". Anem bé.

Miquel Cribillers

Llibres recomanats

Secció a cura de Pere Torra

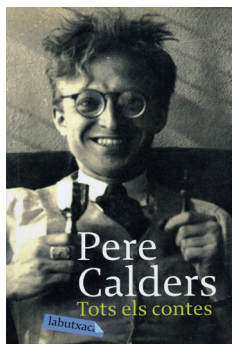
Calders: llegir un gran escriptor

Pere Calders. *Tots els contes*. Edicions 62, Barcelona, novembre de 2011

El 2012 és un any de tres centenaris molt importants per a la literatura catalana: Pere Calders, Joan Sales i Avel·lí Artís-Gener (Tísner). Algú ha qualificat el segle passat -amb encert- com una mena de "segle d'or" per a les nostres lletres, atesa la quantitat i qualitat de les obres que s'hi van produir i de les quals encara ens nodrim.

Tots tres autors, de qui enguany commemorarem el centenari, a més d'excel·lents escriptors, es van caracteritzar pel seu compromís amb el país i amb la llengua. Cal esperar que les institucions i les empreses editorials del país procuraran una commemoració digna de la importància de la seva obra. I no es tracta tan sols de fer debats acadèmics i civils, estudis i conferències. La millor manera d'honorar un escriptor és llegint-lo i per això calen noves edicions, sobretot, edicions en formats de butxaca.

Per això celebrem amb entusiasme que Edicions 62 s'hagi decidit a tornar a publicar a la col·lecció "La butxaca" el recull *Tots els contes* de Pere Calders. Es tracta d'una reedició molt correcta i assequible, de gairebé mil pàgines, en què, afortunadament, els editors han tingut el detall d'enquadernar el llibre amb tapes dures. Inclou els onze títols de la producció contística de Calders des d'*El primer arlequí* (1936) fins a

L'honor a la deriva (1992) i inclou tots els contes de Calders apareguts en llibre.

Una nova lectura el 2012 ens fa constatar la plena vigència de Calders que l'ha fet esdevenir un autor efectivament llegit i apreciat per un públic molt ampli. S'ha dit sovint que Calders beu d'influències de Bontempelli, Pirandello, Kafka, E.A. Poe o, entre nosaltres, Josep Carner i els escriptors del grup de Sabadell (Joan Oliver, Francesc Trabal, Armand Obiols). Sens dubte, l'afinitat amb aquests autors hi és, però l'escriptura de Calders és alhora molt original. Per això, la ironia i l'humor dels seus contes han generat el qualificatiu "caldersià". Aquest adjectiu s'aplica a aquells textos que aconseguen un efecte humorístic, per mitjà de l'enginy en el tractament de les situacions, la barreja de l'absurd i el quotidià, la continuïtat entre fantasia i realitat, la naturalitat davant de fets extraordinaris, etc. Tot això va acompanyat d'una gran habilitat en l'ús del llenguatge. Llegir Calders no tan sols constitueix una experiència molt plaent, sinó que el

lector rep la gratificació de trobar-se davant d'aquelles obres ben fetes, a les quals no es pot llevar ni afegir res sense alterar-ne el resultat final empitjorant-lo.

A nosaltres, el recull que ens captiva més continua essent -més de mig segle després- *Les cròniques de la veritat oculta*, el qual conté peces mestres com "El principi de la saviesa", "L'any de la meua gràcia", "Cosos de la Providència" o "Raspall". També resulten delicioses la novel·leta *Aquí descansa Nevares* i les altres narracions de tema mexicà. D'altres reculls posteriors podríem esmentar "Invasió subtil", "La revolta de les coses", "Tot s'aprofita", "El barret fort", etc. En mil pàgines n'hi ha moltíssims per llegir, redescobrir i, en definitiva, gaudir.

A continuació, com que hem dit que cal commemorar un escriptor llegint-lo, us oferim dos contes breus -esperem que a l'editor no li sàpiga greu- procedents del recull *Invasió subtil i altres contes*. Aquests contes molt breus van començar a aparèixer en els reculls més tardans de l'autor i permeten observar -de forma molt sintètica- la tècnica narrativa de Calders de forma condensada.

NO SE SAP MAI

De les quatre rodes del cotxe, n'hi havia una que girava al revés. Però era la bona, perquè provava d'allunyar-se d'una corba que ens va desmanegar a tots.

EL MIRALL DE L'ÀNIMA

No ens havíem vist mai, enlloc, en cap ocasió, però s'assemblava tant a un veí meu que em va saludar cordialment: ell també s'havia confós.